

“Jag står i tacksamhetsskuld till Dan Brown”

Andrea Ermini, som är 28 år gammal, arbetar i Florence i Italien. För ett år sedan läste han Da Vinci-koden och blev förvånad över romanens bild av Opus Dei. Han forskade ... och idag är han medlem av denna katolska institution.

”Tack vare Dan Brown upptäckte jag trons skönhet”, säger han.

2006-05-24

Andrea Ermini arbetar inom Human Resources-avdelningen på ett företag i Florence.

Da Vinci-koden gjorde mig nyfiken på vad som låg bakom den underliga bild man gjorde av Opus Dei, en institution som ingår i den katolska kyrkan. ”Jag tyckte det verkade misstänkt och beslöt mig för att själv undersöka saken”, förklarar han.

Hur upptäckte du Opus Dei?

Andrea: Det skedde för ett och ett halvt år sedan. När jag hade läst Da Vinci-koden blev jag förvånad över att några kritiker kunde säga att Opus Dei var ”en underlig katolsk organisation”, där man använde sig av ”hjärntvätt” för att värva medlemmar och att de praktiserade hemlighetsmakeri och masochistiska bruk. Allt det där verkade väldigt misstänkt på mig och jag beslöt att själv undersöka saken. Det verkade absurt att den katolska kyrkan skulle

tillåta en institution av ett sådant slag inom sin organisation.

Jag började studera det hela på det allra enklaste vis, genom att söka på nätet genom Google. Genast kom jag till verkets hemsida. Sedan, då med nyfikenhet, köpte jag "Vägen", den helige Josemarías bok som innehåller andliga reflexioner och läste den i ett svep.

Vad utmärkte ditt kristna liv vid denna tid? *Andrea:* Jag gick i mässan två gånger om året, jul och påsk. Även om jag inte praktiserade min religion så mycket, hade jag en mycket bra uppfattning om påven och den katolska kyrkan över lag.

Och vad hände sedan? *Andrea:* Den nyfikenhet jag haft till att börja med förvandlades till en djupare väg till konversion. På den tiden såg jag ännu tron som något gammalmodigt som inte hade någon plats i mitt liv, något som passade äldre damer som

kunde tillbringa hela dagen med att läsa rosenkransbönen.

Emellertid gillade jag uttrycket ”att helga arbetet och det vardagliga livet” och det berörde mig djupt. Dessutom hjälpte mig den direkta stilen i ”Vägen” där det verkar som om den heliga Josemaría talar direkt till en och den hjälpte mig att själv tänka.

Genom Internet fick jag veta att Opus Dei hade projekt genom ELIS i Rom och IESE i Barcelona. Idén att det gick att förena den kristna andan med undervisning i en handelsskola och med ett mera enkelt hantverk verkade mycket intressant.

Slutligen beslöt jag mig för att skicka ett mail till Opus Deis hemsida och be om en direktkontakt. De gav mig adressen till ett centrum – det var ”*L'Accademia dei Pontifici*” i Florens – och där började jag få andlig vägledning av en präst och lärde

känna andra personer inom Opus Dei.

Hur gick det sedan? *Andrea:* Jag började be mera regelbundet och delta i olika möten som Opus Dei organiserade och som syftade till utbildning i den kristna trosläran. Jag gick en gång i månaden i reträtt och varje vecka till ett föredrag om något trosämne eller någon dygd. Den 1 november 2005 blev jag utnämnd till medarbetare och den 13 maj blev jag medlem i verket.

Den mest radikala förändringen kom när jag upptäckte att det var bra att odla "sitt andliga liv" och att jag kunde göra det medveten om att jag ständigt hade sällskap av Gud. Sedan länge går jag varje dag i mässan och ber rosenkransen. Detta gör att jag kan "hålla kompassriktningen" och uppehålla glädjen under hela min arbetstid.

Nå, vad tycker du egentligen om Da Vinci-koden’? *Andrea:* Om det inte vore för Dan Brown skulle jag inte ha upptäckte trons skönhet och min kallelse. Kanske Herren skulle ha använt sig av andra vägar, men för mig började allt med en gåta, en mörk och underlig beskrivning av den katolska kyrkan. Otvivelaktigt står jag i en stor tacksamhetsskuld till Dan Brown. Och kanske är jag inte den ende...
